

SEZONA 1921/22

GLEDALIŠKI LIST

ŠTEVILKA 32

IZDAJA UDRUŽENJE GLED. IGRALCEV

□ □ MESTNI ODBOR LJUBLJANA □ □

□ □ UREJA GUSTAV STRNIŠA □ □

CENA DIN 2.50

UNDERWOOD IDEAL • ERIKA

pisalni stroji.

**• OPALOGRAPH •
SCHAPIROGRAPH**
**razmnoževalni aparati
so najboljši.**

...

:: THE REX CO. ::

Ljubljana,

Gradišče 10.

Telefon 268.

Spored za 32. teden.

Drama

Sreda, 17. maja	—	Otok in Struga.	A
Četrtek, 18. maja	—	Marija Stuart. — Gostovanje ge. Marije Vere, tragedinje iz Beograda. <i>William Shakespeare</i>	Izven.
Petek, 19. maja	—	Otok in Struga. (Dijaška predstava.) Začetek ob 3. pop.	Izven.
Sobota, 20. maja	—	Madame Sans Gêne.	Izven.
Nedelja, 21. maja	—	Marija Stuart. — Gostovanje ge. Marije Vere, tragedinje iz Beograda. <i>William Shakespeare</i>	Izven.
Poned., 22. maja	—	Madame Sans Gêne.	B
Torek, 23. maja	—	Zaprto.	

Opera

Sreda, 17. maja	—	Madame Butterfly.	Izven.
Četrtek, 18. maja	—	Lakmé.	E
Petek, 19. maja	—	Zaprto.	
Sobota, 20. maja	—	Lakmé.	D
Nedelja, 21. maja	—	Luiza.	Izven.
Poned., 22. maja	—	Zaprto.	
Torek, 23. maja	—	Bajaja. (Vojaška predstava.)	Izven.

OTOK IN STRUGA

Igra v petih dejanjih (18 slikah). Po dr. Tavčarjevi noveleti
spisal Ignacij Borštnik.

Režiser: O. ŠEST.

Grofinja Ana, vdova Milanova	ga. Medvedova.
Serafina, njena hči	ga. Šaričeva.
Grofinja Eliza, vdova, sestra Anina	ga. Juvanova.
Lucija, njena hči	gna. M. Danilova.
Ritmojster grof Egon, Serafinin bra- tranec	g. Peček.
Lajtnant Leo, prijatelj Egonov	g. Drenovec.
Baron Bontoux	g. Lipah.
Vitez Trd, starejši	g. Gregorin.
Vitez Trd, mlajši	g. Šubelj.
Baron Nebelberg	g. Strniša.
Baron Lindenholz	g. Gaberščik.
Igla, oskrbnik na Otoku	g. Plut.
Prvi sluga	g. Bitenc.
Drugi sluga	g. Medven.
Hišna Serafinina	gna. Rovanova.
Služkinja	gna. Šturmov.
Sel	g. Murgelj.
Konstantin, Struški graščak, dr. medicine	g. Kralj.
Zora, njegova sestra	ga. Wintrova.

Slike: 1. Soba na Otoku. 2. Veranda na Otoku. 3. Soba na Otoku. 4. Pred gradom na Otoku. 5. Salonček na Otoku. 6. Pred kapelico na Strugi. 7. V kapelici. 8. Pred kapelico. 9. Veranda na Otoku. 10. Na vrtu na Otoku. 11. Pred vhodom na Otoku. 12. Soba Ane na Otoku. 13. Veranda na Otoku. — Daljša pavza. — 14. Spalnica na Otoku. 15. Predsoba na Otoku. 16. Spalnica. 17. Veranda na Otoku. 18. Konstantinov kabinet na Strugi.

Maria Stuart

Tragedija v petih dejanjih in dveh slikah. — Spisal:
Friderik Schiller. — Po Cegnarjevem prevodu poslo-
venil Oton Župančič.

Režiser: A. DANILO.

Elizabeta, angleška kraljica	ga. Danilova
Maria Stuart, škotska kraljica, jetnica na Angle- škem	ga. Marija Vera k. g.
Robert Dudley, grof Leicesterski	g. Rogoz.
Juri Talbot, grof Schrewsburski	g. Lipah.
Viljem Cecil, baron Burleighski, veliki blagajnik	g. Kralj.
Grof Kentski	g. Gaberščik.
Viljem Davison, državni tajnik	g. Ločnik.
Amia Paulet, vitez, Marijin čuvaj	g. Gregorin.
Mortimer, njegov stričnik	g. Železnik.
Grof Aubespine, francoski poslanec	g. Peček.
Grof Bellievre, izredni poslanik francoski	g. Drenovec.
Okelli, Mortimerjev prijatelj	g. Murgelj.
Drugeon Druri, drugi Marijin čuvaj	g. Medven.
Melvil, njen hišnik	g. Šubelj.
Hana Kenedi, njena dojnica	ga. Juvanova.
Margareta Kurl	gdč. Rakarjeva.
Aliks	gdč. Zbořilova.
Jedert	gdč. M. Danilova.
Rozamunda	gdč. Gorjupova.
Berta	gdč. Rovanova.
Scheriff grofije	g. Smerkolj.
Častnik telesne straže	g. Cesar.
Plemič	g. Bitenc.
Paž	gdč. Zbořilova.

Francoski in angleški gospodje. Spremstvo. Lovci. Dvorni
služabniki angleške kraljice. Služabniki in služabnice škotske
kraljice. Rabelj. Dva angleška vojaka.

MADAME SANS GÊNE

Komedija v treh dejanjih s prologom. — Spisala Victorien Sardou in Emil Moreau.

Režiser: B. PUTJATA.

Osebe v prologu:

Lefebere, seržant narodne garde		g. Gregorin.
Joliceur	} vojak	} g. Kuratov.
Rissout		
Vabontrain		
Fouché		
Vinaigre, bobnar		g. Kralj.
Grof Neipperg, častnik pri avstr. poslanstvu		g. Bitenc.
Mathurin, učenec		g. Šubelj.
Katarina, perica, s pridevkom Madame Sans Gêne, nevesta Lefebereva		gdč. Gorjupova.
Toinon	} perice	} ga. Danilova.
Julija		
La Eoussotte		
		gdč. Šturmov.
		gdč. Rovanova.
		gdč. Rakarjeva.

Osebe v igri:

Napoleon		g. Danilo.
Lefebere, maršal in vojvoda gdanski		g. Gregorin
Fouché, bivši policijski minister, sedaj vojvoda otranski		g. Kralj.
Savary, vojvoda Rovigo, policijski minister		g. Strniša.
Brigod, ceremonijar pri Napoleonu		g. Bitenc.
Katarina, maršalica Lefebere, Madame Sans Gêne iz prologa		ga. Danilova.
Karolina, kraljica napoljska	} Napoleonomi	} ga. Wintrova.
Eliza, princeza luška		
Mme de Bassano		gdč. Mira Danilova.
Mme de Rovigo		gdč. Gorjupova.
Mme de Bulow		gdč. Božilova.
Grof Neipperg, sedaj avstrijski poslanec pri Napoleonu		gdč. Rakarjeva
Vanouville, Napoleonov adjutant		g. Šubelj.
Roustan	} slugi pri	} g. Gabersčik.
Constant		
Despréaux, plesni učitelj		g. Cesar.
Jasmin, Lefeborov majordom		g. Kuratov.
Leroy, dvorni krojač		g. Plut.
		g. Ločnik.
		g. Smerkolj.

Prolog v pralnici Katarinini v Parizu, za revolucije 10. avgusta 1792.

Prvo, drugo in tretje dejanje 18 let pozneje tudi v Parizu.

Maria Stuart

Tragedija v petih dejanjih in dveh slikah. — Spisal:
Friderik Schiller. — Po Cegnarjevem prevodu poslo-
venil Oton Župančič.

Režiser: A. DANILO.

Elizabeta, angleška kraljica	ga. Marija Vera k. g.
Maria Stuart, škotska kraljica, jetnica na Angle- škem	ga. Šaričeva.
Robert Dudley, grof Leicesterski	g. Danilo.
Juri Talbot, grof Schrewsburski	g. Lipah.
Viljem Cecil, baron Burleighski, veliki blagajnik	g. Kralj.
Grof Kentski	g. Gabersčik.
Viljem Davison, državni tajnik	g. Ločnik.
Amia Paulet, vitez, Marijin čuvaj	g. Gregorin.
Mortimer, njegov stričnik	g. Železnik.
Grof Aubespine, francoski poslanec	g. Peček.
Grof Bellievre, izredni poslanik francoski	g. Drenovec.
Okelli, Mortimerjev prijatelj	g. Murgelj.
Dugeon Druri, drugi Marijin čuvaj	g. Medven.
Melvil, njen hišnik	g. Šubelj.
Hana Kenedi, njena dojnica	ga. Juvanova.
Margareta Kurl	gdč. Rakarjeva.
Aliks	gdč. Zbořilova.
Jedert	gdč. M. Danilo.
Rozamunda	gdč. Gorjupova.
Berta	gdč. Rovanova.
Scheriff grofije	g. Smerkolj.
Častnik telesne straže	g. Cesar.
Plemič	g. Bitenc.
Paž	gdč. Zbořilova.

Francoski in angleški gospodje. Spremstvo. Lovci. Dvorni
služabniki angleške kraljice. Služabniki in služabnice škotske
kraljice. Rabelj. Dva angleška vojaka.

Madame Butterfly

Opera v treh dejanjih. Besedilo po japonski tragediji napisala L. Illica in G. Giacosa. Vglasbil G. Puccini.

Dirigent in režiser: F. RUKAVINA.

Madame Butterfly (Cio-Cio-San)	gna. Thalerjeva.
Suzuki, njena služabnica	gna. Šterkova.
F. P. Pinkerton, častnik mornarice S. U. A.	g. Kovač.
Kate Pinkerton	ga. Smolenskaja.
Sharpless, ameriški konzul v Nagasaki	g. Levar.
Goro	g. Bratuž.
Princ Yamadori	g. Terčič.
Bonzo	g. Trbuhovič.
Yakuzidé	g. Simončič.
Komisar	g. Zorman.
Uradnik	g. Drenovec.
Mati Cio-Cio-Sane	ga. Lumbarjeva.
Sestrična Cio-Cio-Sane	gna. Koreninova.

Sorodniki, prijatelji in prijateljice Cio-Cio-Sane, sluge.

Godi se v mestu Nagasaki na Japonskem dandanes.

Zopet Puccini na našem odru. Priznajmo, vsi radi poslušamo njegovo glasbo, ki res osvaja srca poslušalcev. Veliki mojster, ki nas je v tekoči sezoni očaral s svojo Bohème, v prošli s Tosko, nas je znova posetil. Daleč nekje so njegove misli, daleč kjer se dviguje krasni Nagasaki sredi krizantem in črešenj na divnem gričku v mali lišici.

Prelepa mala Butterfly pride, spremljana od prijateljic, pozdravit dospelega mornarskega častnika Pinkertona, ki se raduje s svojim prijateljem Sharplessom krasote narave in vživa nje čare. Mladi Amerikanec se v šali hoče ženiti na »devetstoindevetdeset« let kot je japonski običaj, a iz te šale nastane resnica. Komisar nastopi in naznani navzočim, da Cio-Cio-San in F. P. Pinkerton stopita v zakon, kar potrdita z lastnoročnimi podpisi. Nato se praznuje svatba. A naenkrat se čuje iz dalje glas Bonza in sorodnikov malé Butterfly ki prihaja vedno bližje in proklinja nevernico. Vsi odidejo. Noč

nastane. Iz pristana vstaja megla, lučke migljajo, vse je tiho, tuptam vzblesiti zvezda. Prokleta a srečna Butterfly išče v objemu svojega ženina pozabljena in sreče.

Pinkerton odpotuje.

Mnogo časa mine. Butterfly živi zapuščena s svojo služkinjo Suzuki sredi cvetočega gaja v hišici na gričku v Nagasaki. Obljube Pinkertona so pozabljene, a ona mu ostane zvesta. Roko princa Yamadori odkloni. Nestrpna postaja. Tedaj ji Sharpless prinese pismo in ji pove, da Pinkerton prihaja. Čul se bo topov strel in ona bo srečna! Že ga zre pred svojimi očmi. V težkem pričakovanju, ukaže Suzuki, naj natrga cvetlic, ki jih potem natrosita po sobi da jo omami njih duh, a svatbena halja, ki jo obleče naj budi spomine na ono srečno noč.

Tako čakata ženski z otrokom Cio-Cio-Sanini v hišici vso dolgo noč. Kdaj pride zaželjeni?

Dani se. Zora vstaja. Vse oživlja. Butterfly še vedno čaka odkod pride on, ljubljeni. Kaj bo rekel? Kako bo vesel ko zagleda svoje dete?

Pa Pinkerton je že davno pozabil malo Japonko in se poročil z bogato miss Kate, ki izve o razmerju svojega moža in prosi malo Butterfly odpuščanja.

Tega ona ne prenese in si konča življenje.

LAKMÉ.

Opera v treh dejanjih. Besedilo napisala E. Godinet in Ph. Gille. Uglasbil Léo Delibes. Poslovenil dr. Ivo Šorli.

Dirigent: A. NEFFAT.

Režiser: G. TRBUHOVIČ.

OSEBE:

Lakmé	:		ga. Lovšetova.
Mallika	.		gdč. Kalouska.
Ellen	.		gdč. Thalerjeva.
Roza	.		ga. Ribičeva.
Benston	.		ga. Smolenskaja.
Gerald	.		gosp. Drvota.
Friderik	.		gosp. Bagrov.
Nikalanta	.		gosp. Zathey.
Hadži	.		gosp. Bratuž.
Kitajski trgovec	.		gosp. Simončič.
Vračar	.		gosp. Povše.
Kuravar	.		gosp. J. Drenovec.
Bajadere	.		{ gdč. Nikitina.
			{ gdč. Vavpotičeva.

Indijski narod. Angleške dame, častniki in mornarji. Brahmanski svečeniki in bajadere, prodajalci, fakirji itd.

Plese priredila ga. Poljakova.

Nove dekoracije po lastnem načrtu izdelal gosp. Skružny.

Nove kostume izdelala ga. Waldsteinova in gosp. Dobry.

Prva predstava v Parizu v Opera-Comique 14. aprila 1883.

Prvo dejanje: Zjutraj ob zori. Hadži, sluga bramana Nikalante, in Malika, služabnica njegove hčere Lakme, sta pravkar odprla vrata na vrt Nikalantovega zavetišča, kamor se je bil Bramin svečenik skril pred svojimi zasledovalci, angleškimi podjarmljevalci, ter spustita vanj Indijce, moške in ženske, ki so prišli molit pred pagodo, da bi se njih razžaljeni bogovi zopet potolažili radi skrunitve njih templjev od strani sovražnikov, ter da bi pozdravili svojega prvega svečenika. Ko njegova hčerka odpoje molitev bogovom Brami, Šivi in Ganesi ter boginji Durgi, jih Nikalanta odpusti in pove hčerki, da mora v mesto, kjer ga v še edini pagodi čakajo drugi verniki, ter jo izroči v varstvo služabnikoma. Lakme povabi zdaj Maliko, da gresta na drugi breg reke ter odpluje z njo tja. — Nastopi angleška družba, oficirji in dame pred vsem Gerald in njegova zaročenka miss Elen, ki jih je privedla radovednost, ali je Lakme res tako lepa, kakor pripoveduje Geraldov tovariš Friderik, ki pa mu nihče, niti Gerald prav ne verjame. Dame so celo precej užaljene radi Friderikovega vzhičenja, in on mora opetovano zatrditi, da ni hotel primerjati. — Po tem prizoru vidimo Geralda samega, ki je med tem očitvidno Lakme že videl in je nanj napravila globok vtis, čemur pa se še ustavlja. — Ko se prikaže ona z Maliko, se Gerald skrije. Lakme reče Maliki, naj bi se šle kopat. Malika izgine za drevesi, Lakme pa poje pesem, iz katere se sliši vsa njena sladka vznemirjenost radi novega čustva, ki se jo je polastilo. Tu se ji pokaže Gerald. Lakme najprej prestrašena pokliče služabnico, a ju spet odpravi in stopi naravnost pred Geralda, očitajoč mu njegovo predrznost, da se je upal, prestopiti ta sveti kraj in zalezovati njo, hčerko bogov, ki je v očeh svojih rojakov sama boginja. Ali ne ve, da je zaslužil s tem smrt? No, on ji pove, da brez nje ne more več živeti in da je pripravljen tvegati celo smrt. Šele, ko ga opozori Lakme, da se je vrnil njen oče, se umakne. — Ves srdit opazi Nikalanta, da je bil med tem časom neki tujec tu in mu zapreti s svojo osvelo.

Drugo dejanje: Javni trg v Indijskem mestu, čas sejma. Prodajalci, indijski in kitajski, ponujajo svoje blago in opozarjajo kupce, naj se podvizajo, ker bo takoj poldne in se potem morajo raziti. Med to družbo se meša tudi nekaj angleških matrozov, ki hočejo biti prvi postreženi. Čez nekoliko časa se prikaže tudi Mistress Bentson, guvernantka guvernerjeve hčerke, ki se je izgubila od svoje družbe in se komaj še otepa vsiljivih ponujalcev, ko prihitita zanj tudi še Friderik in njena gojenka Roza. Zdaj zazvoni poldan in matrozi razženejo prodajalce. Takoj na to se začne »veselica«, to je nastopijo plesalke-bajadere sredi množice drugih domačinov. Med njo se prikažeta Nikalanta, preoblečen v indijskega spokornika in Lakme. Prepričan, da se bo skrunilec njegovega zavetišča sam izdal, če zagleda Lakme, ji ukaže braman, naj zapoje »pesem o Parijskem dekletu. Prvikrat izpoje na največjo očetovo jezo Lakme

pesem sicer brez uspeha, tu pa se prikaže Gerald. Ko dekle od strahu zanj skoraj omedli, priskoči mladenič in se s tem izda, čeprav ga Friderik opominja, naj bo oprezen. Brama pa opozori svoje sozarotnike, ki so se med tem približali, da jim bo zločinca z očmi pokazal, čim se razvije procesija na čast boginji Durgi, ki se ima zdaj takoj začeti. Brez hrupa naj ga odstranijo od njegovih in mu ga pripeljejo, ker ga hoče z lastno roko žrtvovati bogovom. Spremostvo hčerke odkloni in jo spet izroči v varstvo Hadžiju, ki ji takoj ponudi svojo pomoč, ako hoče prijatelja rešiti. Lakme namigne ljubimcu, kaj ga čaka in ga prosi, naj zbeži ž njo v kolibo, spleteno iz bambusa, onstran njenega doma, kjer bo varen pred vsem zalezovanjem. Še se Gerald bori sam s seboj, ali bi nečastno bežal, ko se prikaže Durgina procesija, pojoča molitve, ki jo gleda, čeprav s strahom, tudi angleška družba. Nenadoma krikne Gerald in pade: zadelo ga je bodalo. No, Lakme takoj spozna, da je samo ranjen in se zahvali boginji.

Tretje dejanje: Partije v indijskem gozdu z bambusovo kočo sredi cvetja. Gerald spi na postelji iz listja, Lakme mu poje vspavanko. Gerald se prebudi. Ne ve, kje je, a mu Lakme pove, kako ga je Hadži odnesel tu sem, ona pa ga je z zeliščinimi sokovi takoj ozdravila. Tu se začuje v bližini pesem. Lakme potolaži Geralda, da ju tu nihče ne iztakne in da so to samo zaljubljeni pari, ki gredo k svetemu vrelcu vodo pit: čim dva izpijeta isto časo, sta združena za vedno. Ona ne smeta iti skupaj za onimi, zato pojde sama ter prinese kozarec te vode. Naj jo počaka tu. — Čim je odšla, se prikaže Friderik, ki je v skrbeli preiskal vso okolico, sledeč krvavim sledovom in misleč, da prijatelja ne najde več živega. Roti ga naj se ne šali z ljubeznijo dekleta iz naroda, ki ni ustvarjen za bolešt, pred vsem pa naj ne pozabi, da je vojak in kaj mu velewa njegova čast, ki ga kliče še danes dalje, ker jutri začne boj. Temu pozivu Gerald ne more odoleti in svečano obeča prijatelju, da gre ž njimi. Pomirjen se Friderik odstrani, dospe pa Lakme s čašo svete vode. No, na mah opazi čudno izpremembo na ljubimcu. Kakor nalašč se v tem hipu začujejo vojaške trobente in petje angleških vojakov, ki pozdravljajo daljno domovino. Lakme spozna, da je v Geraldju ta čut močnejši od njegove ljubezni in skrivši zgrize cvet strupene cvetice. Zdaj ve, da bo ljubimcu njegovo prisego lahko držati: smehlja se, srkne iz čaše in jo da tudi njemu, ki prevzet neke tajne grozne slutnje izpije in priseže, da bo njen za vekomaj. Lakme mu pove, da so njene minute štete, a on je ne razume in napiva njuni ljubezni. — Tu se prikaže Nikalanta, da dopolni svojo osveto. Gerald se ne brani, toda zdaj razodene Lakme tudi očetu, da bo bogovom njena žrtva dovolj. Še enkrat se s pojemajočim glasom zahvali ljubimcu za sladke sanje in umre. Nikalanta pa izroči njeno dušo bogovom.

Začetek ob pol 8.

Konec ob 11.

LUIZA

Muzikalni roman v 4. dejanjih in 5. slikah. Besede in glasbo
zložil Gustav Charpentier. Prevel dr. Ivo Šorli.

Dirigent in režiser: F. RUKAVINA.

Luiza	gna. Zikova.
Mati Luizina	gna. Šterkova.
Oče Luizin	g. Romanowski.
Julij	g. Sowilski.
Irma	ga. Lewandowska.
Kamila	gna. Kallinova.
Gertruda	gna. Kalouska.
Vajenka	gna. Koreninova.
Eliza	ga. Trbuhovičeva.
Pocestni paglavec	g. Bekš.
Blanka	ga. Smolenskaja.
Suzana	ga. Ribičeva.
Pometavka	gna. Mišičeva.
Mala cunjarica	gna. Smolenskaja.
Prva delavka	gna. Pretnarjeva.
Mlekarica	gna. Ponikvarjeva.
Margerita	gna. Pompejeva.
Magdalena	ga. Puhkova.
Plesalka	gna. Svobodova.
Prodajalka premoga	ga. Lumbarjeva.
Kolporterka	gna. Jeromova.
Potočnjak, kralj norcev	g. Kovač.
Cunjar	g. Zupan.
Prodajavec obleke	g. Bratuž.
Pevec	g. Mohorič.
Krošnar	g. Perko.
Prvi filozof	g. Terčič.
Slikar	g. Drenovec.
Mladi pesnik	g. Povše.
Študent	g. Filipov.
Prvi stražnik	g. Simončič.
Drugi filozof	g. Gostič.
Kipar	g. Jelnikar.
Drugi stražnik	g. Rus.

Prodajalci in prodajalke, gospodinje, delavci in delavke,
umetniki, grizete, postopači, berači, pohajači, paglavci, ljudje
iz predmestja, občinstvo na veselici.

Dejanje se vrši dandanašnji v Parizu. Deloma nove deko-
racije izdelal g. V. Skružny.

I. Na domu Luizinih staršev. Pod noč v aprilu. Luizina mati je odšla nakupovat v mesto in Luiza porabi njeno odsotnost, da se izza okna pokaže Juliju, ki ima onstran dvorišča slikarsko delavnico in je ves dan prežal na ta trenutek. Po kratkem pozdravu jo Julij spomni njene obljube, da zbeži ž njim, če bodo starši še dalje odklanjali njegovo snubitev, ona pa ga prosi naj piše prej še enkrat očetu. Na to bi Luiza rada vedela, kako in kdaj se je Julij zaljubil vanjo. Julij ji začne pripovedovati, kako je živel predno jo je spoznal: kako se je klatil po pivnicah, po noči pa delal verze na neki ideal v oblakih. Tu sreča nekega temnega večera dve senci na stopnjišču in takoj ga je prevzela Luizina vitka postava. Drugi dan — na veliko noč — je prvič zagledal Luizo na oknu in čutil takoj, da bo odslej »ona njegova usoda«. Med tem, ko obujata spomine nadaljne svoje ljubezni, vstopi mati in molče posluša, kaj bo izvedela, dokler je Luiza ne zapazi. Mati zapodi hčer v kuhinjo, Juliju pa zapreti, da mu navije ušesa, če ne neha z zalezovanjem. Julij jo v malo spoštljivem tonu zavrne. Zdaj se mati loti Luize in ji na vse načine poskusi zastuditi ljubimca; seveda brez uspeha. Obe pa plaho prekineta spor, ko se vrne oče z dela. Ta je že prinesel Julijevo pismo s seboj. Po večerji ga s precejšnjo dobrohotnostjo prečita in miri celo mater, ki ne more nehati zabavljati na njegov nesolidni poklic in njegove predrznosti proti njej. No, tudi oče je mnenja, da je treba največje opreznosti predno napravi hčerka tak usodni korak. Zahteva celo od nje, naj mu obljubi, da se bo pokorila vsaki njegovi odredbi, ona pa mu obeča le toliko, da ga bo vedno ljubila. Pomirjen slavi zdaj oče srečo takega mirnega kotička in jo zaprosi naposled, naj mu bere njegov časopis. Z ihtečim glasom začne Luiza brati o Parizu, ki se raduje spomladi...

II. Prva slika. Majhen trg (križišče ulic) pod montmartskim gričem. Peta ura zjutraj. Pariz se zbuja: vsi mogoči poulični prodajalci in prodajalke se zbirajo in razpostavljajo svoje blago; med njimi se krečejo gospodinje, ki nakupujejo. Delavke (šivilje), Luizine tovarišice hitijo v hišo na trgu, kjer je njih delavnica. Izza ulice se je prikazal tudi Julij z nekaterimi svojimi prijatelji: slikarjem, kiparjem, mladim pesnikom itd., katerim pove, da misli ugrabiti Luizo, ako bodo njeni starši še vedno nasprotovali njuni zvezi. Hoteč biti sam, jih je pravkar odslovil, ko prideta Luiza in njena mati, ki se nezaupno ozira na vse strani. Čim se mati odstrani, plane Julij iz svojega skrivališča in prestriže Luizi pot v delavnico. Ko izve, da hoče oče svoja poizvedovanja o njem še nadaljevati, jo roti, naj zdaj na mestu gre z njim, toda ona se še ne more odločiti. Opozarjajoč ga neprestano, da se ji mudi v delavnico, se mu naposled izviije, in on žalosten strmi za njo.

Druga slika: Delavnica. Luiza molče in ne meneč se za veselo čebljanje svojih tovarišic, ki imajo opraviti tudi z njeno

potrtošjo, šiva na svojem mestu. Tu se začuje zunaj glas pevcu, ki ga ona takoj spozna za Julijevega. Vse tovarišice hite na okno. Prepričana vsaka posebej, da velja petje njej, so vse vzhičene. Toda kmalu jim pokaže besedilo, da pevcu ni do kake navadne podoknice in njih navdušenje, ki so mu pravkar dale odduška z metanjem drobiža in poljubov pevcu, se že prevrže v nejevoljo, potem ježno ogorčenje. Tu se dvigne Luiza. Kakor se je prej zvijala pod pevecovimi ostrimi očitki, tako se zdaj ne more več ustavljati njegovemu očarljivemu vabljenju. Opraviči se, češ, da ji ni dobro in naglo odide. Tovarišice hite na okno in vidiijo, kako je Luiza pravkar izginila s pevcem za voglom. Njili osuplost se izpremeni v srdito roganje.

III. Na vrtu pred hišico, kjer bivata Luiza in Julij, na vrhu montmartskega griča. Luiza navdušeno pripoveduje ljubimcu, kako neskončno je srečna, od kar je pri njem in kako se prav nič ne kesa. Pa kaj bi se tudi kesala — tam doli ni bilo drugega nego karanje njene matere, oče pa ž njo, kakor da je še vedno otrok! No, in vendar se zdrzne, ko se Julij le preveč norčuje iz »mame-to poznamo« in »očka-vem naprej«. Toda treba je le nekaj strastnih ljubimčevih besed in že posluša spet samo njega. In če bi bilo treba še česa — tam doli žari Pariz in jima kliče, naj uživata to sladko svobodo. Bolj in bolj jo ogrevajo Julijeve besede in bolj in bolj omamlja čar brezkončnega mesta. Razpaljena oba do skrajnosti, odideta v svojo hišico. — Takoj na to se priplazijo pred njuno sobo Julijevi prijatelji, a za njim prihrumi množica prebivalcev griča. Serenada bo, podoknica ljubimcema! Očetje in matere se zgražajo, postopači in ponočnjaki vesele. Pa bo še več: »kralj norcev« razglasi, da se bo vršilo kronanje montmartske muze — Luize! V svečanem nagovoru jo vpraša, ali hoče postati kraljica svojim lahkoživim podanikom, in ko ona plaho pritrdi, jo obkolijo od vseh strani, jo venčajo in potem proslavljajo. Tu se naenkrat vse zdrzne — nenadoma se prikaže Luizina mati. Toda ne, da se huduje, kar sama takoj pove, ampak, da mlo zaprosi Julija, naj dovoli Luizi, da se vrne k očetu, ki ga je strla prevelika žalost in bi rad pred smrtjo še enkrat videl ljubljeno hčer. Temu se zaljubljenca ne moreta ustavljati in ko mati še obljubi, da se bo Luiza smela vrniti vsak čas, jo Julij žalosten izpusti.

IV. Zopet smo na domu Luizinih staršev. Prihod hčerke je starcu rešil življenje, ni mu pa vrnil njegove vedrosti. Saj pa tudi le predobro čuti, da Luiza ni več ista in da misli vedno nazaj. Vse njegove tople besede je ne ogrejejo, njegovo milovanje ji je videti vsaj mučno, če ne zoprno. Tudi to nič ne pomaga, da poskuša biti mati prijaznejša ž njo. Luiza jima srdito očita, da jo držita kakor v kletki in posebno še, da sta prelomila obljubo, ki jo je dala mati Juliju. Še enkrat poskusi oče s spomini na hčerkiino prvo mladost.

Pri tem pa izusti besedo »kraljica«, ki Luízi na mah pričara pred oči Pariz in njegove slasti. Da, ta beseda jo je v hipu izpremenila. Kakor blazna izteza roke po užitih nasladah in po ljubimcu. Zaman jo skuša spraviti mati spet k pameti, zaman kriči oče, naj molči. Tu prekipi starčev srd, da ~~po~~grabi stol. Naenkrat se premisli: odpre vrata in požene hčer na ulico. No, še upa, da se bo vrnila, celo na stopnjišče hiti za njo. Ni je več. Ves zlomljen dvigne oče roko nad požrešnim mestom in ga prekolne.

BAJAJA

Bajka v petih dejanjih. — Libreto zložila A. Forman in
A. Berger, vglasbil Henrik de Kaan.

Režiser: V. POHAN.

Dirigent: A. NEFFAT.

I. dejanje.

Kralj Pajkov	g. Habič.
I. minister	g. Bekš.
Tarantula	gna. Vavpotič.
Arahi	gna. Svoboda.
Mušica	gna. Špírkova.
Čarovnik	gna. Chladkova.
	gna. Turkova.
	g. Gostič.

Pajki, muhe, žuželke.

II. dejanje.

Princesa	gdč. Korenin.
Mala princesa	gdč. Turkova.
Indijski princ	g. Pohan.
Dvorna dama	ga. Puhkova.
Maršal	g. Simončič.
Adjutant	g. Izanc.
Poštar	gdč. Svoboda.
Hišna	gdč. Špírkova.
Tat	g. Drenovec.

Pajki, dvorne dame, princevo spremstvo.

III. dejanje.

Oče	g. Erklavec.
Mati	ga. Lapajne.
Ženin	gdč. Chladkova.
Nevesta	gdč. Ponikvar.
Župnik	g. Mencin.
Gostilničar	g. Povše.
Kozak	g. Maliatzki.

IV. dejanje.

Paša	g. Erklavec.
Odalska	gdč. Chladkova.
Plesalka z meči	gdč. Vavpotič.
Trgovec s sužnji	g. Simončič.

Pajki, sužnje, plesalke, turki.

V. dejanje.

Glavar ciganov	g. Simončič.
Ciganka	ga. Lumbar.
Cigana	gna. Svoboda.
	gna. Špírkova.

Pajki, cigani, ciganke.

I. V kraljestvu pajkov. Kralj pajkov sedi mračen, bolan dolgega časa na prestolu. Njegovi ministri in vse druge zuželke ga hočejo z raznimi plesi razveseliti, a on ostane nezadovoljen. Ministri se trudijo, da bi zadovoljili svojega vladarja. Naposled pride kuharček, kateri se sam blamira, ko mu prinese muho, meneč da je lačen. Pride čarovnik, ga pregleda in premišljuje skupno z ministri, kako bi se dalo temu odpomoči. Čarovnik mu na to pokaže princeso, a on ves navdušen pošlje vse tri ministre, da mu jo pripeljejo v njegovo kraljestvo.

II. Na dvoru princese. Vsi pričakujejo z napetostjo ženina princese, a na dvor pridejo pajki v goste. Poštar pride in prinese veselo vest princesi, da princ pride in kmalu nato res straža javi princa. Vse se veseli in pleše, le stara guvernanta ostro pazi na princa in princeso. Pajki oprezno čakajo izza grmov na pravi trenutek, da odneso princeso. Med veselim plesom odpokliče guvernanta princa. Ostane princesa sama na vrtu. To ugodnost uporabijo pajki ter odneso kljub odporu straže princeso. Veliko razburjenje. Princ se odloči princeso poiskati in odide.

III. V češki vasi. Na dan ženitovanja kmečke deklice, katero se uvaja po stari češki navadi. Med veselim rajanjem pride princ s spremstvom iskat med nje princese, a žal, je ne najde. Povabi ga župan, naj ostane za kratek čas med njimi. Obdari ženina in nevesto ter otožen prisede k skupni mizi. Ples in veselje se ponovno razvije, a žal, vse veselje pokvarijo pajki, kateri nesejo ugrabljeno princeso skozi vas. Princ jo spozna, da je ona, se poslovi in beži za njo.

IV. Pri turški paši. Princ išče tudi tu princese. Paša ga tolaži in mu hoče podariti katero svojih žen, a on vse odkloni. Paša ne ve, s kom bi ga potolažil. Pusti privedi sužnje, da s plesom razvedre princa — zaman —. Pajki utrujeni od dolge poti se zatečejo k paši, proseč ga podpore, a ko ugledajo princa, zbeže in odneso princeso. Princ prosi pašo pomoči, da mu vojakov in beže za pajki.

V. Pri ciganih. Princ se zateče k njim, proseč jih pomoči. Dalj časa že biva med njimi, slednjič vendar priteče mlad cigan, ki naznani, da prihajajo pajki s princeso. Skrijejo se v zasedo. Pajki nič hudega sluteč hočejo mino, a cigani jih pobijejo in izroče princeso princu, ki jih bogato obdari in se vesel vrne s princeso domov.

Pojte o vesni!...

Pojte o vesni razkošni, zeleni, veseli,
dokler še niso jasmini, bezgi odcveteli,
pojte o vesni prelestni in pisanem maju,
dokler še slavčki glase se nam v senčnatem gaju,
pojte o vesni, dokler je še čas,
dokler še čisto je čelo in veder obraz.

V vročem se vozu privleče slepeče k nam leto,
zarumeni se polje, — spet je žito požeto,
gozd se pobarva, osmukan spet žalostno joka,
ivje na njem, sneg na polju in led vrh potoka,
slavček tam v gaju že zdavnaj molči
pesem pomladnja zaman se glasi.

Rad. Peterlin-Petruška.

Glej, zopet ta večer krvavi...

Glej, zopet ta večer krvávi, —
kot rdeče morje nebo žari,
a še v ognjeni ti naravi
pogled kakor peklo plamti.

Le, draga semkaj k meni sedi
sem na porasli bukov lilod,
ali pa dalje me povedi,
saj sluga tvoj sem vsepovsod.

Kot solnce vzbuja v nedrih njive
zamrzlih skrito nežno rast,
ti vzbujaš v meni sile žive,
s teboj sem močen kakor hrast.

Čeprav ne bilo bi pomladi,
bi bil s teboj mi sladek maj,
in kot imamo zdaj se radi,
imejmo se na vekomaj!

Rad. Peterlin-Petruška.

Usoda.

(Rusko spisal V. G. Korolenko, poslovenil G. Strniša.)

(Dalje.)

Darnu je stopil v svetišče. Iz starih sten je dihal mir porušenja in smrti. Kot bi še porušenje samo okamnelo, so stale že stoletja mirno razvaline sten. V eni steni je bila obširna dolbina, k altarju, kjer je stal idol iz črnega, blestečega kamna, je peljalo par stopnjic. Idol je zrl s čudnim smehom sliko zapuščenosti. V tleh je prodrli potok in motil s svojim šumom tišino, par palm je ž njim pojilo svoje korenine in se dvigajo proti sinjemu nebu, ki je zrl svobodno skozi razrušeno streho...

Darnu se je nehote zamislil v čuden čar tega kraja in sklenil nagovoriti tajno božanstvo, katerega dila je vel po razpalem hramu. Ko se je napil vode iz hladnega vira, pojedel nekaj sadov, ki so v izobilju padali iz vrha stare smokve, se je poskušal zamakniti po pravilih, zapisanih v knjigi duševnega smotrenja.

Najprej je sel idolu nasproti, sključil nogi, in dolgo zrl nanj, trudeč si v dušo utisniti njegov obraz. Nato se je slekel in se zazrl tja, kjer ga je še nerojenega vezala popkovina z materinim telesom; kajti gotovo je tu vse spoznanje med bitjem in nebitjem in tu mora vznikniti odkritje smotrenja... V takem stanju je ostal od solnčnega zapada prvega dne do vshoda drugega. Potem se je še nekaterikrat vrstilo vroče poldne s hladno nočjo in temne noči so spet odstopale svoj prostor solnčnemu svitu, — a Darnu je še vedno tako sedel, že redkeje segal po buči z vodo ali nezavedno pobral sad. Oči so mu ugasnile in se zaprle, udje so zatekli. Začetkoma je čutil neudobnost nepremičnosti in bolečino. Potem so vsi čuti prešli v globočino neznanega in pred zaprtimi očmi modreca ni bilo drugega kot mir, mir spoznanja, ki je jel razodevati svoje vizije in obraze. Toda ti niso imeli nikake zveze s tem

kar je vpraševal žamišljeni modrec. Bili so brezkoristni, brez-pomembni, opozarjali so le nase, v njih se je zrla gola resnica...

Težko je reči, koliko časa je prešlo na ta način. Voda v buči se je že posušila, palma je tiho šuštel z listi, zreli sadovi so padali sami k nogam modreca, pa jih je pustil na tleh. Sam se je že popolnoma osvobodil lakote in žeje. Ni ga več peklo opoldansko solnce, ne hladila svežost noči. Naposled ni več ločil dnevne svetlobe od nočnega mraka.

Tedaj je Darnu zazrl pred svojimi dušnimi očmi, davno pričakovano odkritje. Iz njegovega telesa je jelo rasti zeleno bambusovo deblo z grčastim obrunkom na koncu kot običajni trs. Iz obrunka je pognal nov izrastek in se zaraščal v tretjega in tako je deblo dorastlo do petdesetega obrunka, kar je odgovarjalo številu let modrijana. A na vrhu je mesto listov in cveta zrastle nekaj, kar je imelo obraz idola, ki je stal v svetišču. In to bitje je zrl Darnu-ja z zlobnim nasmehom...

— Bedni Darnu, — je naposled izpregovorilo. — Zakaj si prišel s tako težavo sem? Kaj potrebuješ, bedni Darnu?

— Iščem resnico, — je odgovoril modrec.

— Toraj poglej mene, jaz sem to — kar si iskal. Toda vidim, da sem tvojim očem neprijetno in protivno.

— Ti si nepojmljivo, — je odgovoril modrijan.

— Čuj, Darnu. Ti vidiš petdeset izrastkov trsa.

— Petdeset izrastkov — moja leta, — je odgovoril modrec.

— A jaz sedim vrhu njih, kajti jaz sem »Neizogibnost«, vladarica vseh ukrepov. Vsa dela, vsak dih, vse obstoječe, vse živeče — šibko, brez sile, brez moči, doseže pod uplivom neizogibnosti oni cilj svojega bitja, ki se imenuje smrt. To sem upravljala na vseh petdesetih izrastkih tvojega življenja od zibke do bližajoče se gomile. Ti nisi naredil ničesar vse svoje življenje, ni eno dobro, pa tudi ne eno slabo delo... Nikomur nisi daroval vinarja gnan od sočutja, povzročil ne enega udarca iz zlobi svojega srca... Ti nisi zasadil ne ene rože v monastirskem vrtu, in ne posekal enega drevesa v gozdu... Ti nisi nahranil ni eno živo bitje, a tudi ubil nisi niti komarja, sesajočega tvojo kri... Ti nisi napravil v svojem

življenju, ne ene kretnje, ki bi je ne proračunal z menoj... kajti jaz sem »Usoda«.

Zdaj si bil ponosen na svoje postopanje, zdaj si se poglabljaj v mučno kesanje nad svojimi grehi. Tvoje srce je trepetalo ljubezni ali zlobe, a jaz — jaz sem se smejala nad teboj, kajti jaz sem »Neizogibnost« in vse sem ti predpisala jaz. Kadarkoli si prihajal na trg učit glupce, kaj naj delajo in kaj izbegavajo — sem se smejala in si rekla: »Tu zdaj modrec Darnu razglša svojo modrost naivnim glupcem in deli svojo svetost z grešniki. A tudi to ne zato, ker je Darnu moder in svet, temveč zato, ker sem jaz »Usoda« podobna potoku a Darnu je list, ki ga ta potok nese. Bedni Darnu, ti si mislil, da te je sem privedlo iskanje resnjice... A medtem, je na teh stenah sredi mojih računov zapisan dan in ura, kdaj si moral prestopiti ta prag; kajti jaz sem »Neizogibnost«... Bedni modrijan!«

— »Ti si mi protivna, je odgovoril modrec ključovalno.

— Vem. Zato ker si se ti smatral svobodnim, a jaz sem — »Neizogibnost«, vladarica tvojih ukrepov.

Tedaj se je Darnu razsrdil, zgrabil vseh petdeset izrastkov trsa, zlomil jih in vrgel daleč od sebe. — Tako — je rekel — postopam z vsemi petdesetimi izrastki svojega življenja, kajti vseh petdeset let sem bil le igrača »Neizogibnosti«.

Toda »Neizogibnost« se je zasmejala, nevidna v mraku, ki je obkrožal utrujene oči modrijana in govorila:

— Ne bedni Darnu, ti si ravnotako moj, ker jaz sem »Neizogibnost«.

Tedaj je Darnu s težavo odprl oči, obenem je začutil, da ima noge boleče in zatekle. Hotel je vstati, pa je isti hip spet sedel. Zdaj mu je naenkrat postal jasen smisel vseh napisov v svetišču in vsi računi. Kakorhitro je hotel upogniti svoje ude, je opazil, da je njegova želja že zapisana na steni.

In spet je čul, kot iz drugega sveta glas »Neizogibnosti«:
— Zakaj vstajaš bedni Darnu, saj imaš vendar zatekle ude. Vidiš: 99998 v množici tvojih bratov dela isto. To je —
n e i z o g i b n o .

Darnu je obstal s studom v prejšnjem položaju, ki mu je zdaj prizadeval vedno hujše muke. No, dejal si je. — Jaz bom med vsemi eden v množici, ki ne podleže neizogibnosti, kajti jaz sem — svoboden.

Med tem se je solnce dvignilo v zenit in se oprlo skozi podrto streho ter pričelo močno žgati njegovo slabo zavarovano telo. Darnu je stegnil roko po svoji buči.

Ta hip je videl to že zapisano na steni v številki 999998, a »Neizogibnost« je spet rekla:

— Bedni modrec, neizogibno ti je, da se napiješ.

Darnu je takoj odmaknil bučo in rekel:

— Nisem prisiljen piti, ker sem svoboden.

Spet se je nekaj zasmejalo v oddaljenem kotu hrama in isti hip je pal smokvin sad v roko modrijana. Ravno ta trenutek, se je že na steni spremenila ena številka . . . Darnu je vedel, da je to nov napad »Neizogibnosti« proti njegovi notranji svobodi.

— Ne bom jedel — je rekel — kajti, svoboden sem.

Zasmejalo se je v tišini hrama, a med žuborenjem potoka je čul:

— Bedni Darnu!

Modrijan se je popolnoma razjezil. Obstal je nepremičen, ni se oziral na sadje, ki je od časa do časa padalo iz višine, ni čul zapeljivega šumenja vode, in ves čas si je govoril samo eno: »Jaz sem svoboden, svoboden, svoboden!« In da bi mu sad že kakorkoli proti njegovi volji ne pal v usta, ga je zmečkal in krepko stisnil zaprta usta.

Tako je dolgo sedel, osvobodivši se gladu in lakote, hoteč vse štiri strani sveta uveriti o svoji notranji svobodi. Shujšal je, oslabil in odrevenel, izgubil zavest časa in kraja, ni več ločil dni od noči, a vedno si je le trdil, da je svoboden. Čez nekaj časa so se opogumile ptice vsled njegove nepremičnosti, letale k njemu, in sedale nanj. Potem je par divjih grlic jel gnezdit na glavi svobodnega in brezskrbno valil mladiče v njegovem turbanu.

— O, glupe ptice — je mislil modri Darnu, ko je začul ljubkovanje starih in čivkanje mladičev . . . — Vse to delajo,

ker niso svobodne in so podvržene zakonom »Neizogibnosti«. In ko so mu jeli pokrivati pleča s ptičjim blatom — si je spet dejal:

— Glupci! Tudi to počenjajo, ker niso svobodni.

Smatral se je svobodnega že v najvišji meri, da že skoro za božanstvo.

Iz tal so pričela poganjati tenka stebelca rastlin in ovijati njegove nepremične ude...

IV.

Enkrat je bil modri Darnu vzdramljen iz svoje nezavedi in je celo čutil nekje v daljnem kotu duše lahko začudenje.

To začudenje je rodil prihod modreca Purane.

Istotako kot Darnu je modri Purana prišel k svetišču, čital nadpis nad vhodom in vstopil ter jel razmotrivati napise na stenah. Modrec Purana je bil pač malo podoben svojemu strogemu tovarišu. Bil je blagodušen in debeloličen. Njegovo telo je predstavljalo kroglo prijetne zunanosti, usta so se smehljala. V svoji modrosti ni bil nikoli trmast kot Darnu in je iskal preje blaženi mir, ko svobodo.

Obšel je v svetišče, prišel do vdolbine, poklonil se božanstvu in ko je videl studenec in smokvo je rekel:

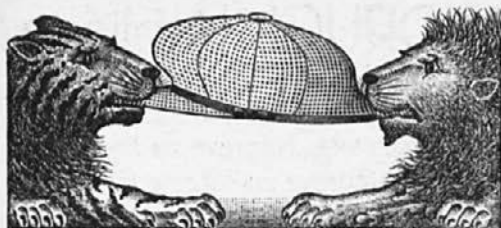
— Tu je božanstvo s prijetnim nasmehom, a tu studenec sladke vode in smokva. Kaj je še človeku potreba za prijetno zamaknjenje? In tu je i Darnu. On je že dosegel stopinjo blaženstva, da gnezdiijo ptice na njem...

Ko je Purana zagledal svojega modrega tovariša, ni bil posebno vesel, toda pobožno ga je pogledal in si rekel:

— Brez dvombe, on je blažen; sicer se je pa on vedno posluževal najstrožjih sredstev zamaknjenja. Jaz se vzdržujem višje stopinje blaženstva in si nalagam zemljanom razložiti to, kar sem videl na klinu nižjih.

Potem se je do sitega napil vode in najedel sočnega sadja ter sel udobno nedaleč od Darnuja in se poskušal zamakniti po pravilih: to je slekel si je telo in uprl oči v ono mesto kot prvi modrec.

(Konec prih.)

Pozor
trgovci!

Na debelo.

Na drobno.

Izdelujem vsakovrstne sportne čepice
v vseh oblikah kakor tudi čepice za
gasilce in vsa druga društva po naj-
nižjih cenah. -- Postrežba točna.

Eligij Ebber

Ljubljana, Stari trg šte. 5.

Vizitke, kuverte, račune in druge tiskovine
izvršuje lično in poceni

Zvezna tiskarna

::: v Ljubljani, Wolfova ulica šte. 1. :::

Parna pekarna **Jakob Kavčič**

Ljubljana, Gradišče šte. 5

Večkrat na dan sveže
in raznovrstno pecivo.

STEGU in DRUGI, Ljubljana,

SV. PETRA CESTA 95.

Elektr. naprave za luč in moč, elektr. material, lokomobile, transmisije, stroji vseh vrst. Naprave za žage, stroji za obdelovanje lesa. :-: Naprave za sušenje in parjenje lesa ter prenos žaganja. :-: Parne in vročevodne kurjave.

Lastna strojna, mehanična, elektro-delavnica, avtogenično varjenje.

MLEKARSKA DRUŽBA ZA JUGOSLAVIJO

LJUBLJANA d. z o. z. Vojaška ul. 10

priporoča svoje mlečne izdelke, kot surovo maslo, razne vrste sira, zlasti pa pasterizirano mleko, ki ga bo dostavljala v prihodnje na dom.

JADRANSKA BANKA - BEOGRAD.

Delniška glavnica: Din 30,000,000.—, Rezerva: Din 15,000,000.—.

PODRUŽNICE:

Celje, Caviat, Dubrovnik, Ercegnovi, Jelsa, Korčula, Kotor, Kranj, Ljubljana, Maribor, Metković, Sarajevo, Split, Šibenik, Zagreb.

Naslov za brzojave: JADRANSKA.

AFILIRANI ZAVOD:

FRANK SAKSER STATE BANK
82 CORTLAND STREET
NEW YORK CITY.

Največji davki

Vam nastanejo, ako ne gledate na to, kje nakupujete!

Mnogo denarja si lahko prihranite

ako kupujete blago za moške in ženske obleke, perilo, trikotažo, posteljno opremo i. t. d. v velikem skladišču blaga veletrgovine

A. & E. Skaberne

Ljubljana,

Mestni trg šte. 10.

